

Kurri pettus, walle keel,
 Wägga helde, ferge meel,
 Tewad ilmas paljo pahha,
 Kautawad au ja rahha.
 Berremees nüüd töttas linna
 Sellepärast umbest minna,
 Et ta sullast lahti ostaks,
 Wäe-tenistusfest peästaks;
 Agga kelmi teggo läbbi,
 Jäi taggasi se abbi!
 Et nüüd nekrut teinud wõlga,
 Berremees siis pöörnud selga,
 Astund sani, sõitnud ärra,
 Pettis nekrut jänud pärra!
 Menda käinud petja käsfi,
 Mis on töeste terwe tössi!

Merre hädda.

Ahhe Ahwrikama saddama liggi seisis suur
 laew ankro peäl ja otis head tuult, et India-
 male purjutada. Korraga tõusis kange torm,
 mis kaks ööd ja kaks päwa turis, et Ma ja
 taewas kous ollid. Laew tõusis laenete otsas
 ülles taewa alla ja waus pea jälle süggawasse

merre põhja. Mastid murtsid ja purjud lõhke-
 sid, ja wimaks läks ka ankro töu katki, siis
 aias torm laewa ühhe liwa-lee peäle, kus ta
 finni jäi ja nüüd kiskusid laened ühte tükki,
 teise järrele, laewa küljest lahti.

Kaldal seisis suur hulk rahwast ja waatsid
 peält, kes hea melega neid olleksid aitnud, kes
 laewa peäl ollid; agga neil ei olnud pati egga
 luupi, kellega olleksid woinud appi minna.
 Korraga astus üks wanna, 70 aastane mees,
 nimmega „Woltemade“, sanna lausumatta rah-
 wa seast wälja, jooksis kajo, kargas hobbuse
 selga, ruttas merre äre ja hüdis: „Innimesed!
 aitke innimesi!“ Menda ajas temma wahu-
 tawast laenetest läbbi, peäle 300 samm, kurni
 laewa jure ja hüdis seäl: „Kaks teie seast laske
 ennast mahha merresse ja heitko tuggewaste
 minno hobbuse händus finni, kül Jummal meid
 jubba kaldale aitab, ja siis tullen jälle taggasi
 ja toon teised, kurni teid keifi peästan!“
 Kohhe ollid ka kaks neist hobbuse händas finni
 ja wannamees tulli nendega ojudes kaldale.
 Kui ta kaldale olli sanud, pöris kohhe tag-
 gasi ja tõi jälle kaks meest kaldale. Menda olli